

LE ENO JE POTREBNO

Hvaležnost

Mlad fant je pozno ponoči vozil po samotni cesti. Naenkrat se je avto ustavil. Fant je ugotovil, da mu je zmanjkalo bencina.

Naključno je kmalu pripeljal mimo drugi voznik, se ustavil ter vprašal fanta, če mu lahko pomaga. In pomagal mu je tako, da mu je nalil nekaj bencina iz rezervoarja svojega avta.

Fant je hotel bencin plačati, a ga je voznik odločno zavrnil. »Kako naj vam izkažem hvaležnost za vašo prijaznost?« je vprašal fant.

Tisti voznik mu je odvrnil: »Če mi resnično želiš izkazati hvaležnost, stori to, kar sem jaz: vedno se ustavi, če boš ob cesti videl koga, ki je tam obtičal.«

Hvaležnost je prijazno in prisrčno čustvo do dobrotnika. Je izraz priznanja za dar ali uslugo, ki smo je bili deležni.

Ko pokažemo hvaležnost za prejeti dar ali uslugo, osrečimo dobrotnika pa tudi sami se lepše počutimo.

Nehvaležen človek ne more biti srečen, še manj pa zna tak človek osrečevati druge. Osrečujmo drug drugega z iskreno hvaležnostjo.

Ni boljšega načina, da se zahvalimo Bogu za vsako dobroto, ki jo prejmemo od Boga po ljudeh, kot ta, da pomagamo potrebnim.

In hvaležni bodite!

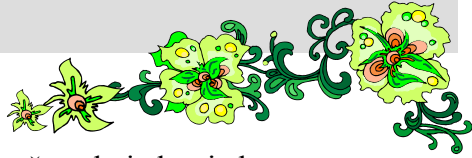
Župnik Janez Kompare

VABILO

V **četrtek, 14. 4. 2011, ob 17. uri** bo v kapeli Doma predavanje dr. Božidarja Voljča – *Preprečevanje padcev v starosti*. Vljudno vas vabimo, da se predavanja udeležite. Obvestite tudi vaše svojce, prijatelje, znance, ki bi jih tematike posameznih predavanj zanimala.

Predavanji bosta še: **19. maja in 16. junija**. O temah predavanj vas bomo sproti obveščali.

Velika noč

Priprava na veliko noč se tako rekoč prične že takoj drugi dan po postu na pepelnico, ko je za kristjane še dandanes strogi post. Včasih pa ves postni čas niso poskusili mesa – to se je zgodilo šele na veliko nedeljo pri zajtrku. Pravo praznovanje pa se začne na cvetno nedeljo, ko se nesejo k blagoslovu butare. Že nekaj dni prej so otroci, ki so jim večkrat pomagali tudi odrasli, šli in ob potoku ali kjer jih je pač bilo najti, narezali lepih in ravnih enoletnih vrbovih šib. Te so potem trdno povezali in to je služilo za nekakšno hrbtenico butari. Potem pa so še naredili tako imenovano glavo. V zgornji del povezanih šib so zataknili vejice bodičja z rdečimi jagodami, bršljana s črnimi, pa cvetoče vejice dreva, vresje; prav v vrh pa so zataknili vejo brina in oljke. Včasih so kar tekmovali, kdo bo imel večjo in lepšo butaro, posebno večji kmetje. Na njej so se tudi svetila jabolka in pomaranče. Ta navada oz. običaj je še vedno živ, le butar je manj, saj so nekateri zadovoljni že z oljčno vejico ali si kupijo manjšo umetno butarico. Drug velik in vsem znan običaj pa se dogaja na veliko soboto. Res se je nekoliko spremenil, toda osnovni namen je ostal isti. Včasih so nosila velikonočna jedila k blagoslovu dekleta, in sicer z jerbasi in na glavah, dandanes pa so jerbase zamenjale torbe in košare. Razširile so se tudi govornice, da so svoj čas, ko so tudi ta običaj skušali ukiniti, nekateri uporabili celo torbe za violino, da so vanje dali meso in ga odnesli k blagoslovu. Pa to je bil morda le vic!

O veliki noči pa so pomembno vlogo – poleg cerkvenih obredov, seveda – igrali čim lepše pobarvani pirhi, še posebno tisti, ki so jih dekleta namenila svojim fantom in izbrancem. Nanje so napisale lepa voščila, pa tudi ljubezenska sporočila. Ponavadi so bili pirhi rdeče barve, ki je barva ljubezni ... Za otroke pa je bilo včasih o veliki noči največje veselje to, da so lahko ropotali z ragljami. Nekoč so bile na veliki četrtek in petek popoldne molitve v cerkvi, na koncu katerih je zaropotala velika raglja v zvoniku, ki se ji je pridružilo še nešteto malih, ki so jih prinesli otroci s seboj.

V nedeljo zjutraj, ko so se ljudje vrnili od Vstajenja, pa so posedli za javorjevo mizo k skupnemu blagoslovljenemu zajtrku, pri katerem ni manjkalo potice, suhega mesa, pirhov, a tudi hrena, ki so ga morali najprej vsi pokusiti v znamenje, da je bilo najprej trpljenje, šele nato veselje vstajenja!

Ivan Malavašič

Naši Francki

Danes je poseben dan,
po Frančiški Rimski imenovan.
Zato sva skupaj se vzeli,
da god praznovali bi veseli.

Gospa Francka izpod Krima je
doma,
a jaz iz Bele krajine sem prišla
Ona prav lep priimek ima: lenarčič.
A lena ni – ve pa, da čič ne da nič.

Je ona naša pridna žena,
vedno lepo urejena.
Spretno ji gre kuhinja od rok,
in vse, kar dobrega je, za pod zob.
Po Logatcu vse češplje je pobrala,

Francka Jakša

cel teden marmelado je mešala.

Vsak, ki je poskusil, rekel je:
»To najboljša marmelada je.«

Tudi v tem je že napredovala,
da je marmelado na razstavo dala.

A danes nama pepelnica škodo dela,
klobaso s krožnika je vzela.

In če je morala klobasa proč,
ga bova pa kozarček več!

Zato na zdravje vsem navzočim
in Frančiškam godujočim.

Naj nam Bog še zdravja da,
do godu prihodnjega!

Hvala kuhar'cam in kuharju
za postrežbo – juhuhu!

Praznovanje ge. Helene Kosar

Ko se je prebujala pomlad v letu 1921, se je staršem Mariji in Luku Gostečnik rodil četrti otrok: hči Helena. Za njo pa še trije, tako nas je bilo v družini sedem otrok. Helena se je v dobri, verni družini razvijala v ukaželjno, vedro in veselo dekle.

Druga svetovna vojna in čas po njej pa je bil tudi zanjo čas mnogih težkih preizkušenj. To je vplivalo na njeno zdravje.

A z Božjo pomočjo in živo vero je

premagovala težave, kar se je pokazalo tudi ob nenadni smrti moža.

Končno je pristala v Domu Marije in Marte – za kar gre velika zahvala Bogu in celotnemu vodstvu Doma. Oskrbovana je telesno in duševno. Največ mi pomeni, kadar jo vprašam, kako se počuti, in mi odgovori: „Dobro!“

Nobeden v družini ni dočakal 90 let, zato še enkrat:

HVALA Bogu in vsem, ki skrbite zanjo.

Njena hvaležna sestra Pepca (s. Antonija) in vsi domači

ČEMAŽ

Čemaž je 10 do 50 cm visoka rastlina s tankimi, 3 cm velikimi čebulicami. Rastlina ima pogosto le dva lista, ki sta podobna šmarničnim. Slab poznavalec zato ti dve rastlini zlahka zamenja.

Čemaž raste v senčnih gozdovih na vlažnih tleh

in ob potokih. Nabiramo ga od zgodnje pomladi pa do sredine junija. Olje, ki ga vsebuje čemaž, je po okusu in vonju podobno tistemu v česnu; to daje tej rastlini karakteristično dražljiv značaj. Prav zaradi podobnosti se je čemaža oprijel naziv divji česen.

Čemaž vsebuje veliko žvepla, zato deluje zdravilno na kožo, kosti in sapnice. Blagodejno deluje pri vnetju mehurja, še posebej takrat, ko čutimo močan pritisk na vodo. Če ga uživamo v zmernih količinah, ugodno vpliva na občutljivo želodčno in črevesno sluznico. In vendar čemaž tako kot njegov sorodnik, česen, najbolje deluje proti poapnenju arterij. Čemaž zato priporočamo osebam, ki trpijo zaradi visokega pritiska. Uživamo ga surovega v solati, dušenega pa na olju. Drobnorezane lahko dodamo svežim namazom. Spomladansko uživanje čemaža pomaga, da se kri, jetra in žolč očistijo zimskih odpadnih snovi. Sama že nekaj let poleg regrata uživam čemaž na različne načine. Za dišavnico, ki je poprej nisem poznala, me je navdušila sodelavka Zora, ki jo pozna in nabira od zgodnjih otroških let. Tudi letos me je razveselila s celo vrečo svežih čemaževih listov. Sama v svoji okolici čemaža še nisem odkrila. Sem pa zato ob poti na Slivnico odkrila cele zaplate te zdrave rastline.

Izkoristite zdravo s koristnim. Vzpon na Slivnico ni zahteven, na poti nazaj pa lahko v neokrnjeni naravi nabirate čemaž.

Ivka

KRISTJAN IN DANIJEL

Srečevala sva ga vsako jutro, ko sva s Kristjanom hitela v vrtec. Bil je fant dvajsetih let, dolgolasec, neurejen, umazan, s steklenimi očmi, upognjen. Po nekajkratnem srečanju sem se spraševala, kam gre ta fant vsako jutro pred šesto. Otrok me je neko jutro vprašal: »Mami, ti praviš, da moramo pozdraviti ljudi, ki jih srečamo. A tega strica ne pozdravljava, ker je grd?« Zbodlo me je nekje globoko v srcu. Kako pomanjkljiva je bila moja vzgoja! Naslednje jutro sem

rekla Kristjanu: »Danes bova pozdravila strica.« In res sva ga. Le malo je obrnil glavo in nič ni odgovoril. Midva sva vztrajala in tako je šlo do naslednjega tedna. Tisti dan, ko je močno deževalo in mi je prav ob srečanju z njim obrnilo dežnik, se je ustavil in rekel: »Pomagal vam bom.« Tako se je začelo. Odtlej je vsak dan odzdravil in rekel kakšno besedo Kristjanu. Potem ga nekaj dni nisva srečala. Ko sva ga že pogrešala, se je spet pojavil. Kristjan ga je vprašal, če je bil bolan. Začudil me je njegov odziv. Tako začudeno je pogledal Kristjana in vprašal: »Kako da te zanima, kaj je z mano? Zakaj?«

Začelo me je zanimati, kdo in kaj je ta fant. Isti dan na poti iz službe me je dohitel in plašno vprašal: »Greste po Kristjana?« »Ja,« sem rekla, »greva skupaj.« Zbrala sem ves svoj pogum in ga vprašala, kako da je vedno sam in gre tako zgodaj nekam v nasprotno smer. »Sam živim,« mi je začel pripovedovati. »Mama je umrla, ko sem bil star šest let. Oče se je nekaj let potepal po kmetijah in

nekaj zaslužil; jaz sem pa živel pet let pri teti in potem je tudi ona umrla. V tem času sem očeta videl mogoče desetkrat. Kot mladega fantiča so si me potem podajali razni sorodniki, ki so komaj čakali, kdaj se me bodo odkrižali. Nekako mi je uspelo priti do poklica, a nisem zdržal v službah. Ko sem spoznal dekle, sem se zelo navezal nanjo, saj je bila prva oseba, ki ji je bilo kaj do mene. Največje razočaranje pa sem doživel pri njenih starših. Ko so ugotovili, da sem le »priložnostnik« in nimam stalnega dela, so me obravnavali, kot bi imel črne koze. Oba z dekletom sva trpela, a nisem bil trden, klonil sem in se vdal pijači. Očeta že dolgo nisem videl, kasneje se je poročil in ne vem, kje je. Normalno, da me je dekle zapustilo. Zdaj postorim kaj po Ljubljani, tam me ne poznajo, včasih dobim kakšno hrano in potem grem na pijačo do zjutraj, ko dobim prvi avtobus. Vidite, vse sem »zafural«. Veste, še nikoli nisem bil tako zgovoren, a vsakič, ko vidim vašega Kristjana, se mi milo stori, ko se spominjam, da bi tudi jaz bil lahko srečen, ko mi vsaj mama ne bi umrla. Verjetno je to moja usoda, da ne bom nikoli srečen.«

Hudo me je prizadela njegova zgodba. Kako bi mu lahko pomagala? To vprašanje je nekaj dni kljuvalo po moji glavi. Pogovarjala sem se z možem, a mi je rekel, naj pustim pri miru vse skupaj, saj je fant izgubljen. Nekega dne ga je ob jutranjem srečanju Kristjan vprašal: »Ali nisi spal, stric? Vidiš, kako si grd.

Jaz sem se pa umil in lepo oblekel, a ti nimaš dinarčkov za to?« Hudo mi je bilo, ko je tako rekel, in sem mislila, da bo Danijel (tako mu je bilo ime) zameril, a se je nasmehnil in rekel: »Je že dobro, Kristjan.« Naslednje jutro, glej presenečenje! Danijel je imel krajše lase in bil je umit. En korak je storjen, sem si rekla. Ta srečanja so se nadaljevala, vedno v izboljševanju Danijelovega videza. Nekega dne sem zvedela, da iščejo v nekem podjetju močnega delavca. Stopila sem do vodje in povedala, da poznam takega, ki ga oni rabijo, dobrega, močnega, poštenega. Odgovoril mi je, da lahko pride dotični na razgovor. S strahom v srcu sem naslednje jutro to povedala Danijelu in prosila, naj obišče vodjo in se odloči, če bi začel delati in če je mogoče, naj se uredi čisto in pogovori pošteno. Potem ga nekaj dni ni bilo, a naslednjič se mi je zahvalil in obljubil, da bo šel v službo. Ponudila sem mu pomoč, če jo bo le potreboval. Lepo se mi je zahvalil in rekel, da za njega velja beseda našega Kristjana in ga vprašal: »Kaj miliš, ali bi jaz šel v službo delat vsak dan 8 ur?« Kristjan je odvrnil: »Seveda boš. Moj oči je starejši pa dela včasih cel dan. Pojdi, pa boš dobil denar in si kupil obleke in hrano. In meni en avto,« je še pristavil. Danijel je res šel v službo in nekega večera, po vrnitvi od babice, smo na hišnem pragu našli zavitek, v katerem je bil – avto za Kristjana.

Minilo je nekaj let. Naša srečanja so bila prekinjena, ker je Kristjan šel v šolo, pa tudi Danijel je bil v službi. Prejšnji teden pa je pri naših vratih pozvonilo. Kakšno presenečenje! Najprej ga nisem prepoznala, a potem, po širokem nasmehu, spoznala Danijela. Urejen, lepo oblečen, zdravega videza, nasmejan. Poleg njega dekle, lepa, urejena. Oba sta bila lepa, tako zelo simpatična. Danijel je povedal, da se bo odselil in ni mogel, da se ne bi pred tem prišel zahvalit Kristjanu. »Zakaj?« sva z možem vprašala. »Veste, pred Kristjanom se nihče ni tako zanimal za mene. Kristjan je bil tuj človek, ni se bil dolžan zanimati za koga, a vendar me je opazil. Ko sem ga vsako jutro opazoval, tako srečnega, poskočnega, sem začel premišljevat, da je v svetu še nekaj lepega. Kako bi rekel: Kristjan mi je odprl oči.« Povedal je, da je vodja z njim zadovoljen, da mu je omogočil dodatno izobraževanje in ga pošilja za predstavnika podjetja v drug kraj. Spoznal je dobro dekle in se bosta poročila. Najprej se gresta k Mariji Pomagaj zahvalit, je rekel; pa da hodi vsako nedeljo k maši in da bo v novem kraju delal v mladinski skupini v župnišču. Kristjanu je prinesel knjigo »Biti človek« in rekel, da ve, da je zdaj premajhen, a naj jo prebere, ko bo »velik«. Obljubil je, da nas bo še obiskal in nam pisal.

Zelo srečna sem bila. Ko bo Kristjan zrasel in razumel, mu bom povedala, da je nevede pomagal človeku, ki je »padel«.

A. M.

KRIŽ

Ob poti križ stoji,
na njem Jezus pribit visi.

Križ nam je naložen,
Gospod, ti ga nalagaš,
ne kot znak trpljenja,
ampak da z ljubeznijo
dosežemo večno življenje.

Pri tebi uživali bomo
ljubezen, mir dobroto,
nihče ne bo se počutil siroto.

Dora K.

Rana ura - zlata ura

Tudi pri naši hiši je veljalo to pravilo. Pri hiši smo sicer imeli petelina, ki nas je s svojim kikirikanjem opozarjal na določene dele dneva, a brez ure bi vendarle bilo težko. Velikokrat bi brez njenega kazanja točnega časa zamudili na določen kraj ali dogodek. Nekega jutra je ura zatajila. Ni »ropotala«, čeprav je bila navita. Ata ni pravočasno zbudila. Zato se je takoj odpravil iz Strmce v Ajdovščino k urarju, da bi jo popravil. Bila je huda zima in poledica. Očetu je spodrsnilo in mu je pri padcu ura padla iz rok. Odkotalila se je nekaj metrov po cesti navzdol. Potem pa je začela drdrati. Ata jo je pobral in se vrnil domov. Ugotovil je, da jo je zvečer premočno navil, da se ni mogla notranja oproga sprostiti.

Viktorija R. Šemerl

AKTIVNOSTI V APRILU

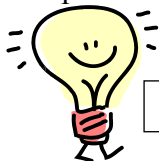
MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
 - ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
 - ❖ 2. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- PONEDELJEK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;
SOBOTA, 2. 4. 2011, ob 15. uri: tombola s skavti v Domu Marije;
SREDA, 6. 4. 2011, ob 9. uri: srečanje s knjižničarko;
ČETRTEK, 14. 4. 2011, ob 17. uri: predavanje za svojce in prostovoljce:
Preprečevanje padcev v starosti - Božidar Voljč, dr. medicine;
SREDA, 20. 4. 2011, ob 10. uri: obisk otrok iz Karitasovega vrtca;
PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

SMEJALNICA

- ✓ Sosega je povabila najljubšo prijateljico na kavo. Postregla je še sveže pečene rezine. Ta si jih je privoščila in pohvalila: »Tako so dobre, da sem že dve pojedla.« »O, hvala,« reče gostiteljica, »sicer jaz ne štejem, pa vendar si jih pojedla že šest.«
- ✓ Žena v gledališču med oddajo dregne moža v komolec in pravi: »Poglej, kako možakar pred tabo spi.« »Mož ji pa reče: »A zato si me morala zbuditi?«
- ✓ Možakar poseda vsak dan v gostilni. Pa mu pravi sosed: »Vsak dan si v gostilni, zakaj pa v nedeljo ne?« »Hočem veljati za moža pa tudi družina mora imeti kaj od mene.«
- ✓ Mama svari nagajivega Luka: »Bodi priden, če ne, boš šel spat brez večerje spat.« »No ja,« reče Luka, »odvisno, kaj bo za večerjo?«

Zapisala Frančiška Jakša

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.